

# РЕШЕНИЕ

№ 38284

гр. София, 05.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в**  
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Диана Стамболова**

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7814** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).  
Образувано е по жалба от „Вал грент“ ЕООД (с предишно наименование „Валстрой груп“ ЕООД - [населено място], представлявано от управителя П. В. Б. чрез адвокат И. А. срещу Решение № 1040-21-441/09.07.2025г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-645 от 09.06.2025г. от „В. груп“-ЕООД – [населено място] срещу Разпореждане № РЖ -5-21-01911428 от 20.05.2025г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за събиране на суми по Ревизионен акт по начет /Р./ № РА-5-21-01903301 от 30.04.2025г. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Посочва, че неправилно е тълкувана разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО, тъй като писмените доказателства установяват, че конкретният служител е постъпил и започнал изпълнението на трудовата си дейност на 11.11.2024г. Твърди, че настъпването на временната неработоспособност в деня на постъпването на работа не препятства възникването на осигуряването. Моли за отмяна на акта и претендира присъждане на разноски.  
В съдебно заседание жалбоподателят „Вал грент“ ЕООД (с предишно наименование „Валстрой груп“ ЕООД), представлявано от управителя П. В. Б. – редовно уведомен, се представлява от адв. А., който поддържа жалбата с искане за отмяна на решението на ТП на НОИ – С.-град по изложените в нея и в решението на ВАС съображения, като претендира и присъждане на направените по делото разноски.  
Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, се представлява от юрк. В., която оспорва

жалбата и моли съда да постанови съдебен акт, съобразен с приетите по делото доказателства, от които се установява в другото производство, че лицето е било осигурено, което е от значение и за настоящото дело. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административният съд С.-град, след като прецени допустимостта на жалбата и анализира събраните по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между „Валстрой груп“ ЕООД (настоящо наименование „Вал грент“ ЕООД) в качеството на работодател и В. К. Т. в качеството на работник е сключен Трудов договор № 67 от 08.11.2024г. на основание чл. 111 във връзка с чл. 70, ал. 1 от КТ. По силата на договора лицето е назначено на длъжност „Мениджър, проекти“ (код по НКПД: 2421 5027) при непълно работно време от 2 часа дневно (10 часа седмично), в часовия диапазон от 18:00 ч. до 20:00 ч., със заложена дата за постъпване на работа и начало на изпълнение на трудовите задължения – 11.11.2024г. Работодателят е регистрирал договора по предвидения в закона ред чрез подаване на уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ в НАП.

На уговорената дата, 11.11.2024г., страните по трудовото правоотношение са съставили и подписали Протокол за постъпване на работа, с който изрично писмено е удостоверено, че служителят е постъпил на работа и е започнал изпълнението на задълженията си по договора, като са му връчени екземпляр от договора и длъжностна характеристика. На същата дата, 11.11.2024г., на В. К. Т. е издаден първичен Болничен лист № Е. от лечебно заведение „Медика 10 Агпип“ ООД за временна неработоспособност поради нетрудова злополука (диагноза по М.: S62.3 – счупване на друга метакарпална кост), с определен период на отпуск от 11.11.2024г. до 24.11.2024г. включително. Впоследствие неработоспособността е продължена с Болничен лист № Е. за периода от 25.11.2024г. до 24.12.2024г. включително.

Въз основа на представените от осигурителя документи и справки по Приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО, в които е декларирано, че към момента на настъпване на риска лицето е осигурено, на В. Т. са изплатени парични обезщетения от средствата на ДОО за общо 29 работни дни в размер на 523.74 лв. Контролните органи на НОИ са извършили частична ревизия по разходите на ДОО на осигурителя за периода 01.11.2024г. – 31.12.2024г. С ревизионен акт за начет № РА-5-21-01903301 от 30.04.2025г. ревизиращите органи са приели, че изплатената сума съставлява вреда за ДОО, тъй като лицето няма нито един фактически отработен ден по ведомост и таблица за явяване. На това основание са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01903360 от 30.04.2025г. за заличаване на осигурителните данни за м. ноември и коригиране на данните за м. декември 2024г.

За събиране на сумата по начета (главница в размер на 523.74 лв. и лихва от 25.05 лв., или общо 548.79 лв.) е издадено Разпореждане № РЖ-5-21-01911428 от 20.05.2025г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

С Решение № 1040-21-441 от 09.07.2025г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-645 от 09.06.2025г., подадена от „Валстрой Груп“ ЕООД против горепосоченото разпореждане.

По делото се установява също, че издадените Задължителни предписания № ЗД-1-21-01903360 от 30.04.2025г., които стоят в основата на констатирания начет и съставляват пряко фактическо основание за издаване на процесното разпореждане за събиране на суми, са били предмет на самостоятелно съдебно оспорване. С Решение № 32512 от 06.10.2025г. по адм. д. № 6620/2025г. по описа на АССГ, потвърдено изцяло с Решение № 6447 от 11.06.2026г. по адм. д. № 35/2026г. на Върховния административен съд (ВАС), въпросните задължителни предписания са изцяло отменени като незаконосъобразни. Настоящото съдебно производство по адм. д. № 7814/2025г. е

спряно на основание чл. 154а, ал. 1, т. 4 от АПК до приключване на спора по дължимостта на предписанията и е възобновено служебно с Определение № 24802 от 19.06.2026г. след влизане в сила на решението на ВАС.

При така установените факти, съдът прави следните изводи от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна в законния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, след формиране на окончателно административно произнасяне от решаващия орган.

Разгледана по същество, тя е изцяло основателна.

При служебната проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспореното решение е постановено от материално и териториално компетентен административен орган – Директора на ТП на НОИ – С.-град, действащ в рамките на правомощията си по чл. 117, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от КСО, съгласно които ръководителят на териториалното поделение е единствено компетентен да се произнесе по жалби срещу разпореждания за събиране на суми по съставени ревизионни актове за начет.

Актът отговаря на изискванията за форма и съдържание, надлежно мотивиран е и съдържа изискуемите фактически и правни основания, но е издаден при неправилно тълкуване и приложение на материалноправните разпоредби.

Предмет на настоящия правен спор е законосъобразността на определените публични вземания по начет за изплатени осигурителни обезщетения. Съгласно чл. 110, ал. 1, т. 1 от КСО, ревизионни актове за начет се съставят за причинени щети на държавното обществено осигуряване от неправилно извършени осигурителни разходи. За да бъде законосъобразно разпореждането по ал. 3 за събиране на тези суми, е необходимо по безспорен начин да се докаже обективното наличие на щета, причинена от неправомерно плащане.

В процесния случай, правото на парично обезщетение е уредено в чл. 40, ал. 1 от КСО, който предвижда, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за времето на отпуск поради временна неработоспособност, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж. Възникването на осигуряването е уредено в чл. 10, ал. 1 от КСО, според който то възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и за който са внесени или дължими вноски. Съгласно чл. 63, ал. 4 от КТ, изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа, което се удостоверява писмено.

Органите по приходите неправилно тълкуват нормата на чл. 10, ал. 1 от КСО, като приемат, че липсата на фактически отработени часове или дни поради настъпила неработоспособност в същия ден, препятства възникването на осигурителното правоотношение. Писмените доказателства – Трудов договор № 67 от 08.11.2024г. и Протоколът за постъпване на работа от 11.11.2024г., съставен съгласно изискванията на чл. 63, ал. 4 от КТ, установяват по безспорен начин, че служителят е изпълнил заложеното в договора условие и е постъпил на работа на определената дата. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО свързва началото на осигуряването единствено с обективния и писмено документиран юридически факт на реалното заемане на работното място, което в случая е надлежно оформено по предвидения в Кодекса на труда ред. След като страните са материализирали волята си и лицето физически се е явило, за да започне изпълнението на договора, осигурителното правоотношение се счита за възникнало. Нормативната уредба не поставя като изискване престоирането на труд в рамките на определен минимален брой часове или изработването на пълен работен ден като задължително условие за активиране на осигурителните права и закрила. Временната неработоспособност съставлява обективно, внезапно събитие, което възпрепятства служителя да полага труд, но през времето на

законния отпуск по болест той запазва качеството си на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО.

Казусът относно осигурителния статус на В. К. Т. към 11.11.2024г. е окончателно и задължително разрешен с влязлото в законна сила Решение № 32512 от 06.10.2025г. по адм. д. № 6620/2025г. на АССГ, потвърдено от ВАС с Решение № 6447 от 11.06.2026г. по адм. д. № 35/2026г. Съдебните състави със силата на пресъдено нещо съгласно чл. 177, ал. 1 от АПК са приели, че спрямо лицето валидно е възникнало осигурително правоотношение на 11.11.2024г. и предписанията за заличаване на данните му са незаконосъобразни. При наличието на окончателен, влязъл в сила съдебен акт, с който разпоредените задължителни предписания за заличаване и коригиране на осигурителните данни са признати за изначално незаконосъобразни и отменени, е недопустимо осигурителната администрация да поддържа теза за наличие на вреда за бюджета на ДОО. Заличаването на самите предписания автоматично лишава процесното Разпореждане № РЖ-5-21-01911428 от неговото фактическо и правно основание. По силата на обвързващата сила на влезлите в сила съдебни актове, констатациите на ревизиращия орган в Р., че осигурителят е подал некоректна информация в Приложение № 9, се явяват изцяло оборени. Изплатеното от НОИ парично обезщетение е било дължимо на законно основание, поради което за бюджета на ДОО не е настъпила щета по смисъла на чл. 110, ал. 1 от КСО. Поради липса на правопораждащ фактически състав за начет, оспореното разпореждане и потвърждаващото го решение се явяват изцяло незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в производството. От представените списък по чл. 80 от ГПК, договор за правна помощ, фактура и платежно нареждане се установява реално заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 800.00 лв., чиято равностойност възлиза на 409.03 евро.

Направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК е неоснователно. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1, вр. чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за възнагражденията за адвокатска работа, предвиденият минимум за дела по КСО при интерес до 1000 лв. е 400.00 лв. (204.52 евро). Платеният хонорар надвишава съвсем незначително този праг и е напълно съобразен с фактическата сложност на производството. Делото е изисквало допълнителни процесуални усилия поради спирането му по чл. 154а, ал. 1, т. 4 от АПК, изчакването на две инстанции по преюдициалния спор и подаването на молба за възобновяване. Поради липса на явно несъответствие с извършената правна защита, разноските следва да се присъдят в пълен размер.

Водим от горното и на основание чл. 118 от КСО във връзка с чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 55-ти състав

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-441/09.07.2025г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на „В. груп“-ЕООД – [населено място] срещу Разпореждане № РЖ-5-21-01911428 от 20.05.2025г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за събиране на суми по Ревизионен акт по начет /Р./ № РА-5-21-01903301 от 30.04.2025г.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт (НОИ) да заплати на „Вал грент“ ЕООД (с предишно наименование „Валстрой груп“ ЕООД), ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ап. 6, представлявано от управителя П. В. Б. сумата от 409.03 евро (четиристотин и девет евро и 3 евроцента), представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: